

הוכן ע"י כולל עיין הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים • מיקוד 91430

טל/פקס 6515004 (אחה"צ) daf@dafyomi.co.il

סנהדרין דף כ"ז ע"א

עד זומם מאמתי הוא נפסל? [תד"ה הכא].

בשתי עדויות כגניבה וטביחה	בעדות אחת בקרקע אחת ¹	
למפרע – משעה שהעיד	למפרע – משעה שהעיד	לאביי
מכאן ולהבא – משיוזם	מהעדות הראשונה	לרבא

אליבא דרבא דמכאן ולהבא הוא נפסל, לטעם דאין לך בו אלא חדושו,
מה דין העדים? [תד"ה אין].

בעדים שהוכחו	בעדים שהוזמו	
כשרים ²	לולי החידוש – כשרים	לתי' א' בתוס'
פסולים ³	לולי החידוש – כשרים	לתי' ב' בתוס'

מאי בינייהו בין הני תרי לשני דרבא?

באסהידו תרי בחד וכו' ⁴	פסלינהו בגזלנותא	
נפסל למפרע	נפסל למפרע	ללישנא דעד זומם חדוש הוא
נפסל מכאן ולהבא	נפסל מכאן ולהבא	ללישנא משום פסידא דלקוחות

¹ ר"ל כגון שזה הביא שני עדים שהיתה הקרקע של אבותיו ואכל בה שני חזקה, וגם השני הביא שני עדים שהיתה זו הקרקע של אבותיו ואכל בה שני חזקה, דהגם שהם שני עדויות, מ"מ היות שהם בקרקע אחת, מודה רבא שאפי' בהכחשה נפסל כבר מהעדות הראשונה.

² והא דאמרין דרבא ס"ל כרב חסדא שאומר בהדי סהדי שקרי למה לי, ועדים שהוכחו כולם פסולים, היינו דוקא ללישנא השניה שבכאן שטעמו של רבא משום פסידא דלקוחות, אבל ללשון הראשון דחידוש הוא, איה"נ שבהכשה הם כשרים, ובהזמה שפסולים הוא רק מחמת הגזה"כ המחדשת פסול בהזמה.

³ אולם התי' השני חולק, וס"ל שאיה"נ בהכחשה כולם פסולים, אמנם כאן בהזמה נתחדש שהמזימים כשרים ולא נפסלים מחמת שהם מוכחשים מהראשונים. והיות דאיכא חידוש בהזמה, לא ילפינן אפי' לפסול את הראשונים למפרע אלא משעת הזמה.

⁴ ופירש"י בד"ה תרי בחד, שעל כל אחד מהעדים באו שני עדים ואמרו עמנו הייתה (כצ"ל – חכמת מנוח). אולם תוס' ד"ה דאסהידו חולק, וס"ל שבכה"ג הרי שניהם (המוזמים) אומרים שלא היו עם העדים המזימים ותרי כמאה, ואכתי חידוש הוא להאמין למזימים. ולכן העמיד ר"ת שמייירי באופן שמזימים רק לעד אחד, ובאופן שאין השני שעמו מסייע לו ולכן לא הוי חדוש, ועי' היטב בתוס' הרא"ש ובמהרש"א.

הוכן ע"י כולל עיין הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים • מיקוד 91430

טל/פקס 6515004 (אחה"צ) daf@dafyomi.co.il

סנהדרין דף כ"ז ע"א

עד שהוזם כדלהלן, האם פסול לעדות לגמרי או לא?

כשהוזם בדיני ממונות	כשהוזם בדיני נפשות	
פסול גם לנפשות ⁵	פסול גם לממון	לר' מאיר
פסול לממון וכשר לנפשות	פסול גם לממון	לר' יוסי

⁵ וכאן נחלקו אב"י ור"בא, דלאב"י ה"ה במומר להכעיס פסול לעדות, ור"בא ס"ל שדוקא עד זומם שהוא רע לשמים ורע לבריות בזה פסל ר"מ אפי' מקולא לחומרא, אבל במומר שאוכל נבילות להכעיס שהוא רק רע לשמים אינו פסול.